

عنوان مقاله:

بدعهدی توأم با ناسپاسی انسان نسبت به خداوند در قرآن کریم

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های اخلاقی، دوره 13، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عذرا اشراق جهرمی - دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا، گروه علوم قرآن و حدیث

علیرضا مختاری - دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا

صفدر شاکر - دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا، گروه علوم قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

وفای به عهد، از شاخصه های مهم اخلاقی است و بر بهبود کلیه امور جوامع انسانی تأثیری گذارد برخلاف پیمان شکنی که اساس سامان های خانوادگی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی جوامع را در هم می ریزد. شکر گزاری نیز از جمله سجایای اخلاقی برجسته و شاخصه انسان تربیت یافته است. قرآن کریم و احادیث معصومین با نگاهی ویژه به موضوع وفای به عهد و شکر پرداخته و مکرر هر دو را مورد سفارش قرار داده اند. اما انسان تربیت نیافته، نه تنها در ارتباط با دیگر انسان-ها، بلکه در رابطه با خالق خویش نیز طریق بدعهدی و ناسپاسی را پیش می گیرد. قرآن کریم با ذکر عملکرد اقوام و ملل پیشین، بدعهدی و ناسپاسی آن ها را مورد نکوهش قرار داده و عواقب سوء آنان را گوشزد نموده است، از جمله آن عواقب، نابودی دارایی ها، بیماری اخلاقی نفاق، سلب توفیقات معنوی، هلاکت دنیوی و دوزخی شدن را می توان نام برد و هر یک از این ها می تواند به تنهایی انگیزه ای کافی برای پرداختن به موضوع مقاله حاضر باشد. حاصل فرایند بررسی عوامل، موارد و عواقب بدعهدی و ناسپاسی، دستیابی به این نتیجه است که از منظر قرآن کریم راه پیشگیری از این دو مولفه ناپسند اخلاقی، تکیه بر دو محور اصلی همه فضایل اخلاقی یعنی نماز و صبر همراه با عمل صالح است. با استفاده از تفاسیر علمای تفسیر و کتب اخلاقی دانشمندان علم اخلاق، یاد مدام خداوند، غافل نبودن از مرگ، خوف از عقوبت اعمال و تزکیه نفس را می توان در راستای این دو راه کار قرارداد.

کلمات کلیدی:

قرآن کریم، خداوند، انسان، بدعهدی، ناسپاسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1880786>

